

Mi történt az elmúlt esztendőben?

Mint valami nagy fekete madár, száll a szomorúság a lelkünkre, mikor régi jó szokásunkhoz híven beszámolunk olvasóinknak az év történetéről.

Soha még a tatárjárás, a mohácsi vész után sem volt olyan szomorú, vigasztalan, megtépett, elsodort az ország, mint mostanság.

Mi történt?

Szentségtelen kezek bemocskolták az ezeréves Magyarország történetét és olyan sorokat írtak a magyar történelem legújabb lapjaira, amellyel örökös arcpirító szégyent hoztak a magyar nemzetre.

És ez mind akkor történt, mikor a háborús évek alatt a világ összes népei kezdték a vitéz, bátor magyart becsülni és a Monarchia súlypontja Bécs helyett az agyonhallgatott magyar nemzet fővárosa lett, melynek fényes országházában gróf Tisza István, Magyarország miniszterelnöke, megalkuvás nélkül képviselte a magyar érdekeket.

A nemzet feltámadt szerencsecsillagát megirigyelte Ausztria és főképp Bécs. Megkezdődött tehát az aknamunka. Kiadták a jelszót: El Tisza Istvánnal! Ettőlfogva nem volt az a hitvány eszköz, amelyet föl nem használtak volna a keménykezű magyar gróf ellen. Az aknamunka sikerült. Gróf Tisza István lemondott a miniszterelnökségről. Sikerült pedig annál könnyebben, mert a trónon már nem a tapasztalatokban gazdag Ferenc József ült, hanem az ifjú Károly király, akinek sem élettapasztalása, sem emberismerete nem volt még.

A fiatal uralkodónál nagyobbára olyan emberek nyertek befolyást, akik maguk is ifjak és tapasztalatlanok voltak és mindenre előbb, mint az ország vezetésére, voltak alkalmasok.

Ezzel aztán már meg is kezdődött a bomlás, melynek hatását a szomorú bolgár fegyverletétel után éreztük legjobban.

A győzedelmes háborúban elfáradt és hazakívánkozó magyar ezredeket a hírhedt Károlyi Mihály és csatlósai egyre nyíltabban izgatták, lázították hírlapjaikban, beszédekben és kiküldött ügynökeik által a fegyverletételre és a háború erőszakos befejezésére. Elég szégyen, hogy magyar emberek vállalkoztak ilyen árulásra. Az angolok, franciák régen golyót röpítettek volna annak a megtévelyedett, ostoba honfitársuknak a fejébe aki hasonló gyászmagyarkás szerepre mert volna vállalkozni az angol vagy a francia hadseregben, mert előnyös békét vagy fegyverszünetet csak úgy lehet kötni egy nemzetnek, ha mögötte fegyelmezett hadsereg áll. Ha mi a magyar hadseregünket szétzüllesztés helyett a háború beszüntetésekor az ország határaihoz vonultattuk volna vissza minden fegyverével, ágyújával,

muníciójával, élelmével és összes értékeivel, hogy az ország határain álljon őrt és ott várja be a fegyverszünet és béke megkötését, - akkor ennek az országnak és lakosainak jövő jólétét biztosítottuk volna. Annál könnyebben, mert ellenfeleink hadserege épp olyan fáradt volt, mint a mienk.

De nem ez történt, amiért is a legnagyobb nyomorúságba és szégyenbe sodródott az ország. Belesodorta pedig egy tőlünk teljesen idegen, de rajtunk élőködő faj, amely az elalélt országot egy hazaáruló magyar mágnás felhasználásával a bomlasztó forradalomba kergette.

Az eredmény: A koronás király távozott, a magyar parlament szétfutott, az előbb még hősi hadsereg megbomlott, a közbiztonság kiveszett, az ország rablók és tolvajok prédája lett, az ököljog tombolni kezdett (csak a zsidó szociáldemokrata és kommunista vezéreknek lehetett igazuk!), a tisztviselőket elűzték székhelyeikről, az ország fővárosa vörösbe öltözött, sárba tiporták a háromszínű zászlót, meggyalázták a magyar múltat, a vallást kilökték az iskolákból, üldözték a keresztény magyart a saját hazájában... Borzalmas állapotok!

Mi történt?... Hogyan történt?...

Az „őszirózsás” forradalom.

Az 1918. október 30-iki „őszirózsás” forradalom az első lépés volt a pusztulás felé.

A forradalom élén Rákóczi árulójának egyik távoli utóda: gróf Károlyi Mihály áll, akit a zsidó újságok reklámcikkei, dicséretei elszédítettek és betegesen hiúvá tettek. Örökké érthetetlen marad, hogy ez a tyúkeszű, kártyás grófi akarnok hogyan kerülhetett vezető szerepbe, de még nehezebb megérteni, hogy csekély kivétellel párthívei is miért követték a forradalom után őt egész az örvény széléig, még akkor is, mikor szociáldemokrata államot kezdett "csinálni" az országból.

Annyi bizonyos, hogy Mihály gróf a magyar történelem legnagyobb hazugságával jutott magas méltóságához, azzal a hazugsággal, hogy neki az ántánt politikusaira személyes befolyása van és a francia köztársaság elnöke - barátja.

A forradalmat azonban éppen úgy nem Károlyi Mihály csinálta, mint ahogy nem vett részt benne a magyar nép óriási többsége sem. Károlyi legfeljebb csak árulója lehet a magyar hazának, de nem a „független” Magyarország megteremtője. A pesti munkásság sem csinálta a „magyar” forradalmat, de helyeselte és nagyon hamar átvette benne a vezető szerepét. No, persze már csak akként, hogy a szervezett munkásból lett „népőr”, a zsidó szociáldemokrata vezetők közül pedig miniszter, államtitkár és mit tudom én még micsoda állami előkelőség.

A valóság az, hogy a forradalmat az erkölcstelenül üzérkedő zsidó sajtó készítette elő, tulajdonképpeni megvalósítói pedig a Simonyi (Steiner) Henrik-féle zsidó kölykök, a Kéri (Krammer) Pál-féle szalonbetyárok, Göndör (Krausz) Ferenc Náthán, Magyar (Millner) Lajos-féle sajtókukacok, Jászi (Schöngest) Oszkár-féle zavaros fejű „mi” tudósok, Kunfi Zsigmond-féle elvetemült, ravasz, nagyravágyó stréberek és a hatalomra törekvő szociáldemokrata zsidó vezetők voltak. Az úgynevezett radikális „úri” zsidók, akik már régen vártak az alkalmas pillanatra, hogy ezt a szerencsétlen, elalélt országot a zsidóság kezére átjátszhassák a „demokrácia” meg a különböző „izmusok” nemzetmentő jelszavai alatt.

Károlyi Mihály, a vezér, csak báb volt a kezükben, akit cérnán rángattak a forradalmi „új magyarok”. Ők voltak a gondolkozó, tervező fej, Károlyira és kisszámú párthíveire csak azért volt szükségük, hogy ezáltal könnyebben megvalósíthassák tudatosan előkészített nagy terveiket: a zsidóság politikai hatalmát. Ezért kellett nemzeti színbe csomagolni az októberi forradalmat is...

A magyar fülnek pedig mindig kellemesen hangzott a „független, szabad, önálló” Magyarországnak már az emlegetése is. Régi magyar álmom volt ez. Nem csoda, hogy az október 30-ikáról 31-ikére virradó reggel minden magyart mámorba ejtett és lelkesített az „őszirózsás” forradalom.

Mert a magyar ember könnyen hisz.

Hitt a nemzeti színű zászlók lobogtatásában és nem gondolt arra, hogy bántja a zsidó szociáldemokrata vörös vezérek szemét a magyar zászló fehér és zöld színe... A katonák sapkájáról letépték a sapkarózsát. Dehogyan gondolta az a szegény, kifáradt magyar baka vagy tiszt, hogy ezzel az ő katonai mivoltát becstelenítik meg. Ha pedig akart is valaki gondolkozni, nem juthatott egy egészséges gondolathoz az utcák zúgásától, hol a becsapott tömegek mámorosan ordították:

- Éljen a béke!
- Le a háborúval!
- Vesszen a zsarnokság!
- Éljen a népuralom!

Pedig... pedig de jó lett volna gondolkozni, ha másról nem is, csak arról, hogy miért éppen a szociáldemokrata pártnak kellett október 31-én reggel tudtára adni a főváros lakosságának azokon a vörös plakátokon, hogy: „kitört a forradalom...” Talán észbekaptak volna a pesti magyar magyarok, hogy ez a forradalom nem a magyarság forradalma, még akkor sem, ha mindjárt nemzeti színnel fellobogózott virágos autók cirkáltak is a pesti utcákon, a forradalmat éltetve.

Ugyanezen nap eldőlt az ország sorsa, amit a négyéves háborúnál is keményebb megpróbáltatásokat hozott a keresztény magyarságra.

A király kinevezte Károlyi Mihályt miniszterelnökké és az összes polgári és katonai hatalmat rendelkezésére bocsájtotta. Károlyi miniszterelnök a kabinetet a következőképp állította össze:

Elnök és ideiglenes pénzügy: Gróf Károlyi Mihály.

Belügy: Gróf Batthyány Tivadar.

Kereskedelem: Garami Ernő.

Vallás- és közoktatásügy: Lovászy M.

Földmívelési és igazságügy: Búza Barna.

Munkásügyi és népjóléti: Kunfi Zsigm.

Közélelmezés: Nagy Ferenc.

Hadügy: Lindner Béla ezredes, kit később Bartha vezérkari alezredes váltott föl állásában. (Lindner tárcanélküli miniszter marad).

Tárcanélküli nemzetiségi miniszter: Jászi Oszkár.

A pénzügyminiszteri tárcát később Szende Pál kapta meg.

Gróf Tisza István meggyilkolása.

A felfordulás első napján hitvány gyilkosok megölték Magyarország egyik kiváló emberét, gróf Tisza Istvánt, aki ellen a féktelen szociáldemokrata vezérek folyton izgattak beszédekben és piszkos sajtójukban.

Jól számítottak a gyilkos hiénák, midőn e tettüket elkövették, mert hogy a zavarosban minél jobban halászhasanak és hogy a felfordulás minél nagyobb legyen, el kellett távolítani az útból azt az embert, aki vasmarkával megfogta volna az ország gyepelőit, hogy rendet teremtsen és a hazának megmentse még az, amit még meg lehetett volna menteni.

Négy marcona katona jelent meg Tisza István villájában.

Az egyik merénylő katona ráordított Tiszára, akinek a kezében revolver volt:

- Tegye le a fegyvert!
- Leteszem, de tegyék le maguk is! - felelt kurtán Tisza a katonához, akik fejének szegezték puskájukat. Majd néhány lépést hátrálva, letette a revolvert egy kis asztalra és így szólt:
- Tudom, hogy mi történt; tudom, hogy rengeteg vér folyt, de nem én vagyok az oka.
- Maga hozta ránk ezt a szörnyű pusztulást, most itt a leszámolás!

Ebben a pillanatban eldőrdültek a fegyverek. Tiszát két golyó találta. Az egyik a mellkasába fúródott, a másik pedig a lágyékát érte, mire szó nélkül hanyattvágódott s a fejét beleütötte az ajtó sarkába.

Tisza még utolsó pillanataiban is feltétlen ura és betartója volt adott szavának. Pedig beszélhetett volna, mentegetődzhetett volna, hiszen azóta kiderült, mindnyájan tudjuk, ártatlan volt a háború előidézésében, sőt az egyedüli befolyásos államférfi volt, aki nyíltan állást foglalt a háború ellen. De hát jó volt az akkoriban korteseszköznek: Tiszát állítani oda a háború okozójának...

A gyilkosság szellemi részesei: Kéri Pál, Magyar Lajos, Gábor Andor zsidó újságírók már vizsgálati fogságban ülnek, reméljük, hogy a hitvány gyilkosok is megkapják kiérdemelt büntetésüket.

A „Nemzeti Tanácsok”.

A budapesti „Magyar Nemzeti Tanács” mintájára - melyet Károly Mihály és pártja a forradalom megvalósítására alakított meg a radikális zsidókkal és szociáldemokratákkal - minden községben úgynevezett „Nemzeti Tanácsokat” állítottak fel a rendes közigazgatás helyébe. Hogy ezeket kellőleg megítélhessük, elég rámutatni a fővárosi legfőbb Nemzeti Tanács hírhedt elnökére, Hock Jánosra. Ez megmond mindent és megadja hű tükrét a többieknek is.

Ezek a szerencsétlen Tanácsok mást sem tettek, mint ülésekkel lopták a nép drága idejét és olyan dolgokról tanácskoztak, amelyekhez nemcsak hogy semmi közük nem volt, hanem melyekhez nem is értettek. Hogy milyen károkat tettek ezek a munkát lopó ülések kint a falun, keserűen tapasztalta az ország azzal, hogy soha annyi elmaradt őszi munka, soha annyi elfagyott és elromlott répa, krumpli és kukorica nem volt, mint 1918-ban. Ezt aztán sínyli most a lakosság. Persze, ezeknek az országhárosítóknak zászlajáról nem hiányzottak a népszerű jelszavak: demokrácia, egyenlőség, stb.! Mintha bizony eddig nem állt volna nyitva az út a legmagasabb polc elérésére is mindenkinek, még a legutolsó kanász fiának is, ha tanult, meg ha ahhoz való tehetsége is megvolt. Magyarországon, ahol egy csizmadia fia az ország hercegprímása lehetett, sem Károlyi Mihály, sem más tanítására nem szorultunk a demokráciát illetőleg. Az „egyenlőség” pedig szép szó, de mióta a világ fennáll, sohasem volt és sohasem lesz egyenlőség. Mert bár ember és ember között nincs különbség, „mindnyájan egy Atyának vagyunk gyermekei”, - de tanult, művelt ember és tanulatlan, műveletlen, vagy

becsületes és tolvaj között mindig volt és örök időken át lesz különbség. Az e fajta korteseszközöknek csak a tudatlanok ülnek fel.

November 11-ikén a Magyar Nemzeti Tanács kiáltványt intézett az ország valamennyi nemzeti tanácsához s felszólította, hogy csatlakozzanak a köztársaság kimondásához, majd egy küldöttséget jelölt ki, mely a királyt lemondásra kérje.

A király engedett a küldöttség kérésének és az állami ügyek vezetésében való részvételről Eckerstauban kelt kéziratával lemondott.

Tehát a Magyar Nemzeti Tanács lemondatta Magyarország koronás királyát, mert nem az ország, de a radikális érdekek úgy kívánták.

A népköztársaság.

Magyarország ezer év óta királyság volt. A nemzet lelke sohasem vágyódott más államforma után, mélyen ott élt minden igaz magyar szívében szent István első magyar király iránt való hála és szeretet. Szentség volt a magyar szemében a szent korona, a „legelső magyar ember” volt a király. És mégis... mégis november 16-án eljátszották a nagy komédiát, az Országház-téren kikiáltották a - népköztársaságot. Nem a magyar nép, hanem a zsidó sajtó csinálta a köztársaságot hangulatot keltő cikkeivel. „Az Est”, a „Nap”, a „Népszava” meg a többi zsidó lapok egyre izgattak a köztársaság mellett; azt mondták: azért nem boldog a magyar, mert királyság, de ha köztársaság lesz, akkor ölünkbe pottyán a boldogság. És a beugrasztott magyar ezen a napon is lelkesedett, mint az álforradalom kitörésekor és megtapsolta a bohóc-papot, Hock Jánost, aki a nemzetgyűlésen előterjesztette a Magyarország Nemzeti Tanácsa által a „nép akaratából” hozott ötcikkelyes „néphatározatot”, mely kimondja a független és önálló népköztársaságot, az alkotmányozó nemzetgyűlés összehívását stb., szóval azokat a szempontokat, amelyek szerint az új Magyarországnak életét berendeznie kell.

A becsapott nemzet azt hitte, hogy piros-fehér-zöld színű országnak marad szent István hona, pedig már a szellő vörös lobogókat lengetett a nemzeti zászlók mellett.

A „népköztársaság” elnöke Károly Mihály lett, de nem ő intézkedett, hanem a körülötte hemzsegő zsidó „értelmesek”, helyesebben élelmesek és a szociáldemokraták nemzetközi zsidó vezérei. Nem csoda tehát, hogy az ország egyre mélyebbre és mélyebbre süllyedt. A piros-fehér-zöld színű zászló kezdett hamarosan vörösre változni és Károlyiék kezdtek nemzetköziesen berendezkedni. Ez a gyors átalakulás úgy történt aztán, hogy önmagunkat rágalmaztuk a világ előtt a nemzetiségek gyors „felszabadításával”, a „szocialista miniszterek” kinevezésével, a „nem akarok katonát látni” jelszó alatt történt hadsereg-

felosztatással, azaz a hadsereg széttöltésével, a régi hagyományok megbolygatásával. A világ pedig azt következtette intézkedéseinkből, hogy nálunk csak elnyomott nemzetiségek voltak, elnyomott munkásság és dühöngő militarizmus.

Gyúrták, faragták, vörösre mázolták ezt az ezeréves keresztény országot, hogy vallástalan, nemzetközi szociáldemokrata államot alakítsanak belőle, abból az országból, amelynek lakossága becsületes, törekvő, keresztény földművesekből áll nagyjából és négy legfeljebb öt százaléka csak a munkásság.

Lassan odajutott a magyarság, hogy már mindenkinek vörös „szervezett”-nek kellett lenni ebben az országban, ha itt akart élni és boldogulni. A tanítót, jegyzőt, ügyvédet, állami és magántisztviselőt, vasutast, postást, iparost, mind-mind megadóztatta a szociáldemokrata pártkassza, ahova eddig csak az elbolondított munkásság egy része fizette heti adóját. Aki nem akart a zsidó vezéreknek engedelmessé válni, azt kidobták állásából, hivatalából, a gyárából. A keresztény lapokat kicenzúrázták, vagy rájuk küldték a csőcseléket a lapok szerkesztőségeire. A vallásoktatást ki akarták dobni az iskolából, a papokat, hitoktatókat gyalázták, leköpték. Ha valahol keresztény magyarok összejöttek gyűlésre, a „gyülekezési szabadság” nevében szétverték a gyűlést. Még a templomokba is betolakodott a szociáldemokrata vörös csürhe. Megzavarták az istentiszteleteket, beleordítottak a papok prédikációiba... A zsidó istentiszteletek és a zsidó papok ellen azonban nem dühösködtek. Már Károlyi alatt megkezdődött a keresztényüldözés!

Azért ez a „gyors átalakulás” nem is volt más, mint a nemzeti kultúrának lerombolása, becsületes múltunk megtagadása, az átkos emlékü kommunizmus tudatos előkészítése. Amiért is éppen nem csodálnivaló, hogy az antant nem sietett elismerni a „magyar népköztársaság”-ot, az ország integritását sem állította vissza, bármennyire is iparkodtunk Kunfi, Pogány és Jászi ízlése szerint berendezkedni - mintaszerűen. Ellenkezőleg bevonult országunkba a cseh, szerb és román, hogy elfoglalják a nemzetiségi területeket. És amíg ezek történtek, addig Kunfi, Pogány és a többi lelketlen szociáldemokrata vezetők ezt a megtépett országot, ahol alig háromszáz gyárkémény füstöl, saját maguknak akarták kisajátítani.

Mikor Károlyi látta ezt a törekvést és nem tett ellene semmit, már akkor elárulta a magyar népet és hazáját.

De hát Károlynak a zsidó sajtó és a pesti munkástömegeket mozgató zsidó vezérek sokkal nagyobb reklámszolgálatokat tettek, semhogy a gyöngye jellemű gróf hálátlan lehetett volna. Fizetett gavallérosan és végül borraival a markukba nyomta az országot 1919 március 21-dikén.

A bolsevizmus felé.

A proletárdiktatúra kezdetének - ami magyarán mondva zsidódiktatúra volt - 1919 március 21-dikét mondják, pedig lényegében véve már 1918 november 2-án proletárdiktatúra volt a – „magyar” forradalom.

Ezen a napon alakították meg a megriadt főváros védelmére szociáldemokrata vezetés alatt a „népőrséget” s ily módon nyolcvanezer munkást sikerült felfegyverezni Budapesten, ahol nem volt többé katonaság és nem volt többé megbízható rendőrség.

Ettől fogva a szociáldemokrata párt zsidó vezetői diktáltak a fővárosban és a magyar politikában.

A szétrobbantott nagy hadsereg helyébe is csakhamar új hadsereget alakítottak, olyan hadsereget, amellyel nem az ország széthullását akarták megakadályozni, hanem a hírhedt Pogány-Schwarz József és hatalomra jutott társainak aljas szándékait akarták megvalósítani: a bolsevizmust, ezt az oroszországi zsidó kolerát.

Ezért volt szükség a katona- és munkástanácsokra is!

A vörös bolsevizmus előkészítésében nagy szerep volt a nemzetiszínű hazaárulónak: gróf Károlyi Mihálynak is!

Már a belgrádi fegyverszüneti feltételek átvétele után úgy nyilatkozott, hogy minden feltétellel békét köt, mert „egy kis bolsevizmussal” úgymint szabadulni lehet a feltételek teljesítésétől. Zsidó ügynökeinek befolyása alatt külügyi politikájának egyetlen állandó alapja is valójában a bolsevizmus volt.

A kommunisták tulajdonképpeni agitációja november közepe táján indult meg itthon. Senki sem akadályozta meg ezt a gyalázatos, nemzetromboló munkát. A vidéken nem volt már csendőrség, a szocialista „hadsereg” pedig a munkás-társadalom söpredékéből került ki és több gondja volt a mozi- és színházi előadásokra, mint az ország rendjének megvédésére. De azért a zsidó újságok minden áldott nap agyondicsérték a „fegyelmezett” hadsereget és örökös hálát zenéltek az öntudatos, szervezett munkásságnak, amelynek a „forradalmi vívmányok” köszönhetőek.

Sajnos, ma már tudjuk, mit érnek azok a sokat emlegetett, híres „forradalmi vívmányok”!

Ezeknek a forradalmi vívmányoknak köszönhető, hogy Kun Béla, ez a közönséges sikkasztó, Tatán és Salgótarjánban véres zavargásokat idézhetett elő és nyíltan hirdethette, hogy „nemcsak megölni, de darabokra kell tépni a burzsoát”.

Mindezeket a „szólásszabadság” alapján cselekedhette meg. Aminthogy a „sajtószabadság” szégyenére megjelenhetett a pesti utcákon a kommunisták gyatra, de véresszájú lapja: a Vörös Újság is.

A szociáldemokrata zsidó vezetők kegyelméből hamarosan bejutottak a munkástanácsokba is a vért szomjazó kommunisták.

Szóval a kommunistáknak vígan kezdett fesleni a hárs már Károlyiék alatt.

A Károlyi-Berinkey, zsidó befolyás alatt álló kormány mindent tudott, mindent látott, de nem volt annyi becsülete, hogy igyekezett volna megfékezni a hazátlan bitangok agitációját, ellenkezőleg már februárban az egyik minisztertanácson a kommunizmusra való átmenetelről tanácskozott.

Végre a tessék lássék kedvéért mégis tett valamit a kormány is.

Cselekedetében nem az a komoly, férfias elhatározás vezette a kormányt, hogy ezektől a veszedelmes csirkefogóktól megmentse az országot, hanem egyszerűen bosszút akart állni a kommunistákon, akik február 20-án megtámadták a dédelgetett „Népszava” szerkesztőségét. Ez a dicső kormány többre becsülte a zsidó „Népszava” szerkesztőségének nyugalmát, mint az országét. A Conti-utcai lap nebántsvirág volt, de a magyarság nyugalma, békéje a zsidó izgatók szabad prédája!

A kommunista támadásnak egyébként négy rendőr és néhány polgári egyén esett áldozatul, akiket a szociáldemokrata „szervezetek” nagy pompával temettek el.

Február 21-ikén este a rendőrség letartóztatta a kommunisták vezéreit: Kun Bélát, akit a rendőrök véresre vertek a toloncházban, Vágó Bélát, dr. László Jenőt, Lékai-Leitner Jánost, aki gróf Tisza ellen merényletet követett el a parlament előtt, Korvin-Klein Ottót, aki később a politikai foglyok kegyetlen hóhéra volt, Jancsik Ferencet és még egy csomó kommunistát, akik az átkos zsidódiktatúra alatt annyi szenvedést és nyomorúságot hoztak az országra s az ország keresztény népére.

A kommunisták elfogatása után megkezdődött a házkutatás, letartóztatás és internálás azoknál a becsületes magyar embereknél is, akik nem voltak szociáldemokraták vagy szélső radikálisok.

Így letartóztatták és internálták többek között báró Szurmay Sándor volt honvédelmi minisztert, az „uzsoki hős”-t, gróf Mikes János szombathelyi püspököt, akinek az volt a legnagyobb bűne, hogy jó magyar ember és egyházmegyéjében a kutyának sem kellett a szociáldemokraták.

Ha nem is olyan nyíltan, mint a kommunizmus alatt, de már ekkor megkezdődött Magyarországon - a keresztényüldözés. Még nem mertek a zsidók vért ontani, de már ácsolták az akasztófákat, élesítették a pengéket a keresztény-mészárlásra.

A letartóztatott kommunisták vallomásából kitűnt, hogy körülbelül 12 millió rubelt kaptak Oroszországból agitációra és májusra tervezték a kommunista forradalmat.

Hogy milyen élheterlen emberekből állt a kormány, semmi sem bizonyítja jobban, mint az a körülmény, hogy bár a gyűjtőfogházba csukatta a kommunistákat, akiknek legnagyobb része kócos zsidó volt, mégis tovább kacérkodott a vörös bolsevizmussal, sőt tervszerűen és tudatosan dolgozott a bolsevizmus érdekében.

A zsidó Kunfi miniszter, aki gyűlölte a magyart és keresztényt egyaránt, továbbá a szociáldemokrata vezérek már március 10-én tárgyalni kezdtek fajrokonukkal: Kun Bélával a zsidódiktatúra és a tanácsköztársaság ügyében.

Maga Károlyi Mihály is akarta a megegyezést.

Szemenszedett hazugság az, hogy Vix francia alezredes ismert átírata adta volna mag a végső lökést a kommunizmus érvényesülésének, hogy ez az átírat kényszerítette volna a kormányt a lemondásra.

Megtette volna azt e nélkül is. Nem magyar ügy, nem magyar becsület volt a lemondás, hanem egyszerűen - zsidó érdek.

Mert mi is az igazság?

Az antant a zsidó forradalom vezéreinek minden hízelgése mellett sem ismerte el az „antantbarát” hazaáruló kormányt, csak a nemzetgyűlés után alakult kormánnyal volt hajlandó komolyan tárgyalni.

Igen ám, de nagy baj volt, veszély fenyegette a zsidó szociáldemokraták húsos, pártkasszás fazekát. A józan magyarság hangulata egyre ellenségesebben kezdett megnyilvánulni a zsidó „elvtársak” magyargyűlölő és keresztényellenes politikájával szemben. Kezdte a keresztény magyarság belátni, hogy becsapták, nem becsületes magyar emberekkel van dolga. Nem a béke megteremtése, hanem az elzsidósítás, a felforgatás, a régi hagyományok bepiszkolása a célja a pesti vallású elvtársaknak, akik piszkos, szennyes kezüket rátették az ország kormányrúdjára.

- El onnan, bitangok! - zúdult fel a magyar önértzet.

És bizonyos volt, hogy választások esetén a legádázabb szociáldemokrata és karikalábú terror mellett is a keresztényszocialisták nagy számban kerülnek be az országgházba és így a görbeorrú szociáldemokrata elvtársak kényszerítve lettek volna a kormányzást megosztani a gyűlölt „keresztes pókokkal”, ahogy ők a becsületes, nemzeti és keresztény érzelmű munkásságot gyalázní szokták. Már pedig ha keresztényszocialisták is lettek volna a kormányban, nem ment volna oly simán, a magyarság rovására minden jogot és hasznot átjátszani a zsidóságh javára. Nem lehetett volna egykönnyen zsidóországot fabrikálni a magyar hazából, mert a keresztényszocialisták rákoppantottak volna az „elvtársak” körmére.

Azért hát mit tettek a magyargyűlölő, de a magyar pénzt annál jobban imádó zsidó vezérek?

Odadozták az ezeréves magyar államot és a már annyit szenvedett magyar nemzet sorsát a zsidó bolsevizmus pusztításának. Hadd faragjon Kun Béla zsidóországot a keresztény Magyarországból, majd mi segítségére leszünk így is! - gondolták.

A gondolatot tett követte.

Március 20-án a szociáldemokrata párt és a kommunista párt „szocialista párt” néven egyesült (később a „kommunista-szocialista párt” nevet vették fel), mind a két párt zsidó vezérei megegyeztek a gyűjtőfogházban arra nézve, hogy hogyan csinálnak Magyarországból zsidóországot és hogy hogyan pusztítják el a kereszténységet (a burzsujt!). Ők azonban ezt így mondták: megegyeztek abban, hogy Magyarország átalakul tanácsköztársasággá és a minisztérium helyett orosz-zsidó mintára szovjetkormányt alakítanak, a „proletárdiktatúra” kikiáltásával pedig megsemmisítik Magyarországon a kapitalizmust (értsd alatta, hogy tönkreteszik a keresztény vállalatokat, az egyházi és főúri vagyont elkobozzák).

Ezt a csirkefogók között kötött egyezséget a magyarországi szociáldemokrata párt választmánya elfogadta március 21-én és néhány perc múlva a munkás- és katonatanács ülésén kikiáltották a proletariátus diktatúráját Magyarországon.

A hazaáruló Károlyi Mihály március 21-én este hazugságokkal felcifrázott kiáltványban okolta meg a hatalomnak s az országnak a zsidó csirkefogók kezébe való átjátszását.

Erről a kiáltványról elég annyit tudni, hogy két zsidó (Kéri Krammer és Kunfi Zsigmond) fogalmazta és íratta alá Károlyival.

A 21-ikéről 22-ikére forduló éjszaka pedig megalakult a Forradalmi Kormányzótanács és a kormányzó hatalmat a következő népbiztosok vették át:

Elnök: Garbai Sándor.

Belügyi népbiztos: Landler Jenő. Helyettese: Vágó Béla.

A földművelésügyi népbiztosságot a következő "kollégium" vezetésére bízták:

Csizmadia Sándor (aki azonban gyorsan hátat fordított a zsidó nemzetközi banditáknak), Vántus Károly, Hamburger Jenő, Nyisztor György.

Pénzügyi népbiztos: Varga Jenő. Helyettese: Székely Béla.

Közoktatásügyi népbiztos: Kunfi Zsigmond. Helyettese: Lukács György.

Munkaügyi népbiztos: Bokányi Dezső. Helyettese: Fiedler Rezső.

Külügyi népbiztos: Kun-Kohn Béla. Helyettese: Ágoston Péter.

Kereskedelemügyi népbiztos: Landler Jenő (ideiglenesen). Helyettesei: Rákosi Mátyás, Haubrich József

Hadügyi népbiztos: Pogány József. Helyettesei: Szántó Béla, Szamuely Tibor.

Igazságügyi népbiztos: Rónai Zoltán. Helyettese: Ládai István.

Socializálási népbiztos: Böhm Vilmos. Helyettesei: Hevesi Gyula, Dovcsák Antal.

Német népbiztos: Kalmár Henrik.

Ruszin népbiztos: Szabó Oreszt.

Közélelmezési népbiztos: Erdélyi Mór. Helyettese: Illés Artúr.

A Forradalmi Kormányzótanács kinevezte városi népbiztosokká a fővárosba: Vincze Sándor, Preusz Mór, Dienes Sándor elvtársakat. Politikai népbiztosokká a rendőrséghez, védőrséghez és népőrséghez: Bíró Dezső és Seidler Ernő elvtársakat. Az Osztrák-Magyar Bank kormányzója Lengyel Gyula lett.

Érdekes ez a névsor és sokatmondó. A „népbiztos” elvtársak csekély kivétellel zsidókból verődtek össze. A csőcselék-zsidókból. Az a kevés megkeresztelt magyar is, aki köztük szerepel, már régen megtagadta Istenét és hazáját.

Mi jót is várhatott volna egy ilyen bandától a keresztény Magyarország?!...

Március 22-én szikratáviratok adták tudtul „Mindenkinek”, hogy az ezeréves keresztény Magyarország csak volt, de már - nincs. Van helyette egy orosz-zsidó mintára átformálandó „új zsidóország”, aminek a „tanácsköztársaság” nevet adták rohadtlelkű zsidó bábái.

A proletár „mennyország”.

Március 21-én tehát ránszakadt a proletár-mennyország ötágú csillagával együtt. Megvalósult végre az álom, amivel évtizedeken keresztül maszlagolták a magyar munkásságot a zsidó-szociáldemokrata elvtársak.

Elérkezett az idő, mikor nyíltan lehetett zsidó-kultúrát hirdetni; érkezett az idő mikor a szent korona keresztje helyébe nyíltan fel lehetett tűzni a zsidó csillagot; érkezett az idő, „az új emberiség, új hit, új művészet, új tudomány” ideje, ahogy ők mámoros örömmel ordították lapjaikban.

A valóságban pedig: érkezett a magyar mártíromság ideje!...

A proletariátus felszabadító diktatúrájának nevezték azt a „boldog” időt, de igazában a csőcselék-zsidóság diktatúrája volt, amihez az igazi proletárt csak a sok hamis fehér bankó fűzte. A mennyországból pedig csak gersli és megint gersli hullott alá mannaként a proletár számára, míg a népbiztos elvtársaknak libacombok és pezsgős üvegek mannáztak alá.

Gyönyörű mennyország volt, nem hiába zsidó kezekből jutott hozzá az ország.

A népbiztos elvtársak nyomban hozzáfogtak az „építés és fejlesztés” munkájához.

A munka azzal kezdődött, hogy minden üzletet bezárattak, hogy a készleteket lefoglalják. Mivelhogy „semmi sem az egyéné, minden a szovjetköztársaságé”.

A leltározást zsidó lelkiismeretséggel hajtották végre: a kiküldött „munkásellenőr” sok esetben összejátszott a tulajdonossal s az elrejtett árún megosztozott vele. (No, persze, hogy holló a hollónak, zsidó a zsidónak nem vájja ki a szemét!)

A kiárúsítás is cifrán ment. Csak „szakszervezeti igazolvánnyal” lehetett áruhoz jutni. A máskor hajladozó, alázatos, mézes-mázos szavú zsidó boltoslegény, vagy a gazdája, gorombán leburzsujozta az igazolványtalan keresztény vásárlót. Jó, hogy ki nem rúgtak az üzletből.

Sok „proletár” meg egész készleteket vásárolt össze, hogy aztán uzsoraáron adhassa tovább a szakszervezeti igazolvánnyal nem rendelkező burzsoának.

Csakhamar kiürültek az áruüzletek, melyeknek kirakataiban ott éktelenkedett a felírás: „közvagyon” és a nagy üresség jelezte, hogy valóban mi is az a - közvagyon.

„A színház is a népé lesz!” - hirdették a lapok és a közoktatásügy két zsidó népbiztosa: Kunfi és Lukács. Mintha bizony addig nem ért volna rá a proletár színházba menni!

A „tudományt” is átadták a proletárnak, mivelhogy addig dehogy is tanulhatott a proletár, dehogy is iskolázhatta gyermekét.

Március 24-én feloszlatták a rendőrséget, helyébe lépett a „vörös őrség”. Elrendelték a burzsujok teljes lefegyverzését és a proletárság felfegyverzését. Elhatározták a „vörös hadsereg” megteremtését.

Míg nem járt kockázattal a katonáskodás, sok csavargó, dologkerülő állt be önként a vörös hadseregbe, ahova becsalogatta őket a hihetetlenül nagy havi gázsi és a sok egyéb előny. A fegyelemre azonban füttyültek a vörösek, a legtöbbjük csak a fizetésosztáskor nézett be a kaszárnyába.

A lakáskérdést is alaposan megoldották a népbiztosok. A lipótvárosi gazdag zsidókat ugyan nem igen macerálták, de a magyar főurak palotáiba betelepítették a proletárokat és gondjuk volt arra is, hogy az értékes holmikat „elkommunizálják” belőlük. A betelepítés nem úgy kényelmi és egészségügyi szempontból történt, hanem tisztán a „rothadt burzsujok” ellen való ártanivágyás és kellemetlenkedés okából.

Eltörölték az ügyvédséget; a házak, vállalatok és nagyobb üzletek s a 100 holdon felül levő birtokok magántulajdona megszűnt. Rendelet jelent meg arról, hogy minden proletárgyermeknek joga van a burzsoá fürdőszobájának a használatára.

„Minden a mienk!” - olvasta boldogan a proletár.

Az övé volt a színház, az újság, a vasút, ahol eleinte csak szakszervezeti igazolvánnyal lehetett utazni, az iskola, ahol csak bolsevista eszméket volt szabad hirdetni, a trafik, a közfürdő, a burzsoá pénze, ékszere, ruhája és cipője, sőt még az inge is.

A vidéken a földosztás helyett a termelősövetkezetek alakítására vetette magát a kormány, mert a kisbirtokostól csak kismennyiségű élelmiszert lehetett volna összeszedni; a közép- és nagybirtok azonban dús zsákmányt ígért.

De hiába voltak a termelősövetkezetek, a városi nép mégis koplalt, mert a vidék földműves népe úgy mutatta ki ellenszenvét a zsidó kormánnyal szemben, hogy nem adott élelmiszert a fővárosnak.

A jóllakott Kun Béla pedig rendületlenül hirdette az éhező proletároknak: „Mindenki boldog lesz és mindenki jól érzi majd magát...”

És sok proletár hitt az ámításnak, osztályöntudatát pedig még a sok hitegetésnél is jobban emelte a burzsoá-osztály teljes letörése. A zsidó népbiztosok és rokonságuk, no meg a sok bennfentes munkás is egész nap autózhatott, míg a burzsoá gyalog járt, vagy villamoson szorongott. Tanult keresztény urak, úriasszonyok, sőt József főherceg felesége és leánya is verejtékes munkával keresték meg mindennapi kenyerüket, míg az osztálytudatos kommunista munkás a Várban, Városligetben vagy az utcákon sétált dologtalanul. Csodálatos, hogy a zsidókat most sem lehetett sehol sem látni ott, ahol komolyabb munkáról volt szó. Pedig az volt az ige, hogy: mindenkinek dolgozni kell! De hát mikor akart a zsidó dolgozni?...

A keresztény magyarság pedig húzta az igát és aggódva tért esténként pihenőre, mert nem tudta, hogy nem ráncigálják-e ki göncei közül a terroristák, Kun Béla gyilkos cimborái.

Bizony nagyon csúnyán festett a „proletár-mennyország”!...

A kommunista „kultúra”.

Ha az a kultúra, hogy a zsidó legények és zsidó lányok az előadótermek dobogóiról megemészthetetlen badarságokat rikácsolnak egy csomó kirendelt embernek, pardon! elvtársnak, úgyszólván a napnak minden órájában; ha az a kultúra, hogy a házak falát teleragasztják öles, otromba, ijesztő rajzú plakátokkal; ha az a kultúra, hogy becsukatják a templomokat, az iskolákból kirugdossák a papokat, a kórházakból kilökik az apácákat, az utcán, villamoson pedig leköpik őket; ha az a kultúra, hogy a hazafias és vallásos tartalmú könyveket a szemétdombra hajigálják ki; ha az a kultúra, hogy nem szabad a nemzeti

Himnuszt énekelni, a nemzeti szín helyett piros rongyokat kell kiaggatni a házakra - akkor a Duna-Tisza táján keletkezett „új zsidóországban” valóban volt kultúra.

De mindezek a dolgok nem jelentenek kultúrát, csakúgy nem, mint az az „új szellem”, amit az iskolákba bevitték. Elsőben is minden iskola kapott egy jó kommunista vezetőt. Rendszerint - zsidót, mert csak a zsidók képezték a „megbízható” elemet. Az e fajta „jó kommunista” vezető aztán buzgalommal terjesztette az iskolában a diktatúra eszméit és volt gondja a „gyanús” kartársakra.

A történelmet, vallástant törölték a tantárgyak sorából, agitátorokat küldtek az iskolába, minden osztályban „bizalmiakat” választottak, akik ellenőrizték tanáraikat.

A tanulókat a szülők ellen való önállóságra intették, a szülők iránt való tiszteletet, engedelmességet ostobaságnak minősítették, 10-12 éves leányokat a nemi felvilágosítással iparkodtak megrontani, e célból még külön mozi-előadásokat is rendeztek. Voltak olyan vérszomjas tanárok, akik arról beszéltek, burzsoágyerekeket ki kellene rúgni az iskolákból s a gyerekekre ráiparkodtak:

- Nem élhetsz meg munkásnyúzásból, mint az apád...

Az egyetemen is furcsa dolgok történtek. A régi, tudó tanárokat elcsapták, helyükre húsz-huszonöt éves kiforratlan legénykéket ültettek az egyetemi katedrákra.

Az értékes magángyűjtemények kifosztása sem volt utolsó dolog a kommunista kultúra szempontjából, nemkülönben a Szent-István-Társulat összes kiadványainak a megsemmisítése sem. Ez utóbbi cselekedetükkel is kimutatták a foguk fehéret a népbiztosok: hogy az ő legfőbb törekvésük a keresztény kultúra elpusztítása. Ezért vetették rá magukat olyan vad gyűlölettel a katolikus egyházra, mert ebben látták a keresztény kultúra legbátrabb és legerősebb harcosát. Már az első napokban kimondták az egyház és az állam szétválasztását s az összes felekezeti iskolák államosítását. Nyomban megkezdték a papok, szerzetesek és apácák üldözését is, akiket házaikból nagyrészt kilakoltattak és ha nem írták alá a rendből való „kilépési nyilatkozatot”, egyszerűen kilökték az utcára... A zsidó rabbikat nem zaklatta senki sem, ők továbbra is húzták fizetésüket, míg a katolikus papokat a hívek látták el alamizsnával.

A templomokban a prédikációkat vörös katonák és munkástanácsi tagok ellenőrizték és ha nem tetszett nekik a pap prédikációja, elhurcolták és letartóztatták. Legelőször a jezsuitákat fogták el. A papok közül sokan elmenekültek, a fővárosban maradtak egy része pedig bajuszt és szakállt növesztett, világi ruhát öltött s a legtöbbjük ipari munkát vállalt, kerti napszámos lett, sőt utcaseprő is akadt közülük. Ezzel is megmutatták azok a sokszor kigúnyolt, gyűlölt, „népbutító, here” papok, hogy nem félnek a munkától, helyén van a szívük és az eszük. Míg

az agyba-főbe dicsért munkás dologtalanul lődörgött, addig a papok találtak munkát, mert - akartak dolgozni!...

Az egyház és állam szétválasztásának természetes következménye volt az egyházi vagyon likvidálása, amivel Faber Oszkár fővárosi tanárt, az egykori piaristát bízták meg, aki később „népbiztos” címet viselt. Faber egyike volt a leggorombább, legfeketebb lelkű kommunistáknak, aki valóságos réme volt a zárdáknak és egyéb egyházi intézményeknek. Ami egyházi pénzt csak megkaparinthatott, irgalmatlanul lefoglalta, az egyházi személyeket leírhatatlan durvasággal bántalmazta. No, de el is érte az Isten büntetése, mert a kommunizmus bukása után őt is lefülelték, mikor pedig bekísérték, a nép felismerte és elverte a nyílt utcán.

A szovjetköztársaság harcai.

Nem volt elég a négyéves háborúból, a zsidó népbiztosok újra vágóhídra kergették az elvtársakat, hogy kivívják a „világ proletárjainak egyesülését”. Jómaguk nem mentek ugyan a tűzvonalba, de ha kellett, még gépfegyverrel is harcba kényszerítették az „önként” jelentkezett vörösöket. A harcokban megint csak a keresztény magyarság pusztult...

Április 4-én váratlanul Budapestre érkezett Smuts angol tábornok a párisi békekonferencia megbízásából, hogy a Kun-kormánnyal tárgyaljon. A tábornok jegyzékében új demarkációs vonalat ajánlott. Kun Béla azt hitte az ő zsidó eszével, hogy az antant alkudni fog vele és nem fogadta el az első ajánlatot. Adják még olcsóbban is! - gondolta az üzletiesen gondolkozó zsidó csirkefogó. De nem adták... Április 16-án megkezdődött az első román offenzíva a szinyér-váralja-zilah-csucusi vonalon. A hivatalos közlések a vörös katonák „példás hősiességéről” és „óriási román veszteségekről” írtak, pedig a valóság az volt, hogy a vörös hadsereg a románok elől mindenütt megfutott.

Április 18-án, nagyszombaton, ülést tartott a budapesti forradalmi munkás- és katonatanács, amelyen elhatározták, hogy „minden proletárnak fegyvert kell fognia a diktatúra védelmére”; Böhm Vilmos elvtárs (a nagy hadvezér!) megfenyegette a fegyelmetlenséget elkövető munkásokat; a zsidó hullamosó fia: Pogány elvtárs pedig megüzente a „burzsoáziának”, hogy mától kezdve túsznak tekintik. (Ettől fogva sok becsületes keresztény magyarnak vált kálváriássá az élete.)

Április 22-én kinevezték a tiszántúli sereg főparancsnokává Böhm Vilmos népbiztost, Szamuely Tibort pedig (ezt az emberi bőrbe öltözött vérengző fenevadat) a front mögött

esetleg mutatkozó ellenforradalmi mozgalmak elfojtásával bízták meg és a csürhének bizonyult vörös hadsereg helyébe megkezdték a gyári munkásezredek szervezését.

Eközben a románok egyre nyomultak előre; április 27-én Bánrévétől északra a csehek is megmozdultak, a szerbek pedig megszállották Makót és Nagylakot. Egyedül Nyíregyházánál kísérelt meg komoly ellenállást a vörös hadsereg, de ezt a várost is „a legpéldásabb katonás rendben” kiürítették.

A szégyenteljes vereségektől a hírhedt május elsejei ünnepléssel igyekeztek a zsidó vezérelvtársak elterelni a figyelmet. Ezen a napon érték el a román csapatok a Tiszát az egész vonalon, de a vörös ünnep szónokai úgy beszéltek, mintha az egész világot meghódították volna.

Május 2-án, a kommunisták „fekete péntekjén” délben hírül hozta a telefon, hogy a csehek megszállották Miskolcot. A népbiztosok idegesen csomagoltak, aktákat égettek el és a menekülésre gondoltak. Este ülést tartott a munkás- és katonatanács. Mindenki azt hitte, hogy lemond Kun Béla, ehelyett harcra lelkesített: „Élelem van elég, fegyver van, a román hadsereg csürhe, harcolni kell!” Tehát lemondás helyett több vért kívánt Kun Béla, de ugyanezen napon fegyverszünetet ajánlott fel a románoknak, akik az antant parancsára amúgy is megszüntették az offenzívát.

Május 18-án, a munkásezredek megszervezése után, offenzívát kezdett a vörös hadsereg vezetősége a csehek ellen. Május 22-én Miskolc már a vörösök kezében volt. Május 30-án este Párkányt és Nánát feladták a vörösök a nyugati fronton, az északi fronton azonban június 1-én visszafoglalták Rimaszombatot, június 6-án pedig Kassát s utána nagy politikai ünneplést rendeztek.

A nyugati frontot június 7-én a csehek Heténynél áttörték.

A magyar nép nem tudott örülni Kassa, Eperjes, Bártfa, Léva, Losonc visszafoglalásának, mert nem a magyar föld felszabadítása volt ezeknek a hadjáratoknak a célja, hanem a tanácskormány kicsinyes érdekei.

Június közepén Clemenceau ráparancsolt Kun Bélára, hogy szüntessék meg a céltalan vérontást, vonja vissza csapatait a demarkációs vonalra, mivel a békekonferencia Magyarország ügyeiről akar tárgyalni.

Bár Pogány-Schwarz elvtárs szerette volna a harcot tovább folytatni (nem az ő bőrére ment!), a júniusi ellenforradalom kitörése után mégis komolyan hozzáfogtak a visszavonuláshoz, a vörös hadsereg katonáit pedig azzal ámították, hogy a „proletárhaza megkapja a jóval termékenyebb Tiszántúlt, ahonnan a román bojárok rablócsordáinak az antant parancsára ki kell vonulniok”.

A Felvidék kiürítése után azonban csak maradtak a románok a Tiszántúlon, Böhm jegyzéket intézett a cseh-szlovák sereg főparancsnokához, Pellé francia tábornokhoz, Kun Béla szikratáviratozott Clemenceauhoz, de hasztalan. Végre megjött a válasz: az antant nem tárgyal Kun Bélával. Erre Kun elvtárs elhatározta, hogy offenzívát kezd a románok ellen.

A hadseregfőparancsnokságban Böhmöt a pocakos zsidó ügyvéd: Landler Jenő váltotta fel. A hadsereg fegyelménél csak az élelmezés volt gyöngébb. A felszerelés és a fegyverzet is nagyon hiányos volt. Betyárság volt ilyen viszonyok között offenzívát kezdeni. Semmi sem volt biztosabb, mint a tökéletes - vereség.

Az általános támadás július 20-án hajnalban indult meg. Az első napok elég sikeresek voltak. A románok nem igen akadályozták meg a Tiszán való átkelésben a vörösöket, akiknek sikerült Túrkeve, Kisújszállás, Karcag, Szentés elfoglalása. A dicsőség csak négy napig tartott. Az offenzíva ötödik napján délben fordult a kocka. A románok nagy erővel kezdtek támadni, amire megkezdődött a vörös hadsereg teljes összeomlása. Aki átvergődött a Tiszán, hacsak tehetett, „ellógott” mindenféle irányban a vonaton. Senkinek sem volt kedve a románok ellen harcolni a „proletárhazáért”, különösen a fegyverneki döntő vereség után.

A románok július 30-án átlépték a Tiszát, a vörös hadseregben pedig teljesen felbomlott már minden hadosztálykötelék, a katonák már senkinek sem engedelmeskedtek. A csapatoknak Budapest felé özönlése oly feltartóztathatatlan volt, hogy a hadsereg vezetőinek is már menekülésre kellett gondolniuk. Július 31-én a románok Cegléd előtt álltak és a ceglédi „főhadiszállás” Budapestre menekült.

A proletárdiktatúra bukása.

Augusztus 1-én Budapesten a verebek is csiripelték, hogy ezen a napon nagy változás várható.

Délután öt órára összehívták a fővárosi ötszázas katona- és munkástanácsot. Rónai Zoltán helyettes-népbiztos ismertette a helyzetet és Kun Béla nagy beszédet mondott a proletárdiktatúra időleges beszüntetéséről, bejelentette, hogy a „jobb idők bekövetkezéséig” félreáll a tanácskormány. Az ötszázas tanács pedig új kormányt alakított, a következő elvtársak lettek az új miniszterek:

Peidl Gyula, miniszterelnök.

Ágoston Péter, külügyminiszter.

Dovcsák Antal, ipar- és keresk.-ü. Min.

Garbai Sándor, közoktatásügyi min.

Garami Ernő, igazságügyminiszter.
Haubrich József, hadügyminiszter.
Knaller Győző, nemzetiségi miniszter.
Knittelhoffer Ferenc, közéleti min.
Miákits Ferenc, pénzügyminiszter.
Peyer Károly, belügyminiszter.
Szabó Imre, munkaügyi és népjóléti m.
Takács József, földművelésügyi miniszter.

A 12 miniszter közül 4 népbiztos volt, azaz kommunista. Érthető tehát, hogy a polgári osztály a „minisztérium” megalakulását a legnagyobb bizalmatlansággal fogadta. Nyilvánvaló volt, a szocialista-kommunista párt proletár osztály-kormány alakjában akarta az osztályuralmat fenntartani.

A tanácskormány bukása után a zsidó népbiztosok legnagyobb része különvonaton, autón Ausztriába menekült. A menekülést a legnagyobb előzékenységgel segítette elő Peidl Gyula miniszterelnök, akinek nagy bűne a nemzet ellen ez a cselekedete. A legvérengzőbb népbiztost, Szamuelli Tibort elfogták a határon és öngyilkos lett. Kunfit a csehek internálták, egy-két népbiztost itthon tartóztatott le a rendőrség, de a legbűnösebbek Ausztriában várják a megérdemelt leszámolást, ahova bukásuk után majdnem harminc millió koronát vittek még ki magukkal.

Augusztus 4-én, délután 4-6 óra között bevonult Budapestre a román hadsereg s ezzel a bolsevista kormányzat gyászos története véget ért Magyarországon. A megszállás politikai és gazdasági következményei rettenetesek, de még rettenetesebb volt az a rablógazdálkodás, melytől a megszállás nyomán megszabadult az ország.

Az ellenforradalmak.

A tanácskormány banditái állandóan reszkettek az „ellenforradalomtól”. Mindenki ellenforradalmárt láttak, aki szerette a megtépett magyar hazát és a meggyalázott keresztény vallást. De mégis csak az első román offenzíva után alkalmaztak erősebb eszközöket a polgárság ellen. Húsvét vasárnap és hétfő között lévő éjszakán Budapesten kétszáz, a nagyobb vidéki városokban ötven-ötven „burzsujt” tartóztatott le túszerzők. A túszerzőket a társadalom szemeteivel csukták össze a fogházakban, ahol csak durvaság, ütés-verés várt a szerencsétlen áldozatokra.

Április végétől kezdve úgyszólván országsszerte voltak ellenforradalmi mozgalmak. A magyarság nem tudott belenyugodni rémes sorába.

A zsidó diktatúra népbiztosai a legkegyetlenebb eszközökkel igyekeztek elnyomni minden ellenforradalmat.

Az ellenforradalmak legvéresebb kezű hóhéra Szamuelli Tibor volt, aki már Oroszországban 150 magyar tisztet legyilkoltatott, mert nem akartak belépni a vörös hadseregbe. A forradalmi törvényszékek és Szamuelli halomszámra gyilkolták le a városok és faluk becsületes magyarjait. Ahol Szamuelli megjelent bőrkabátos hóhéraival, ott csak gyász és pusztulás maradt vissza. A „terroristák” legvérengzőbb fenevadai: Cserny József parancsnok, Papp Sándor helyettese, Bonyhádi Tibor, Weisz Samu és Kocsánci Béla voltak. Bergfeld Izidor 160 embert gyilkolt le, Gáspár József 8-at Kapuvárott, Reinheiner Rezső 25-öt Debrecenben, Kohn-Kerekes Árpád 18 gyilkosságot követett el, Vigh Sándor 8-at Kalocsán, Kovács Lajos 5 embert akasztott föl. Szarvas István Kun Béla egyenes parancsára két ukrán tisztet küldött a „hidegre”. Hajdúszoboszló, Szolnok, Sárospatak, Devecser, Gyöngyös, Bakona, Kapuvár, Csorna, Tamási, Dunavecse, Paks, Dunaföldvár, Dunapataj, Kalocsa és még sok-sok vidéki város hajmeresztő dolgokat beszélhetnek a véreskező Szamuelli és gazember cimborái, a „terroristák” égbekiáltó gazságairól. Ezekre megy azoknak a becsületes keresztény magyar embereknek a száma, akiket ezek a gazok felakasztattak, agyonlőttek, halálra kínoztak Budapesten és vidéken.

Jaj volt annak, aki keresztény magyarnak merte magát vallani, azt a legnagyobb kegyetlenkedés között küldték „haza” vagy a „gajdeszbe” Kun Béla és a zsidó népbiztosok bőrkabátos hóhérai. Klein-Korvin Ottó, egy púpos zsidó, csak intett és a hóhér-gárda készségesen gyilkolt. Zsidót nem kínoztak, nem küldtek „haza”, csak keresztényt. Míg a zsidó rabbinusoknak a hajuk szála sem görbült, addig a keresztény papokat, apácákat a leggyalázatosabb módon bántalmazták és irtották. Sok derék pap és apáca halt vértanúhalált a bitang zsidók parancsára. Sok derék magyar ember, mint Návay Lajos, a képviselőház volt elnöke, a két Hollán, Sándor és Miklós, Stencel Vince ügyvéd, Nikolényi Dezső detektív, Berend Miklós egyetemi tanár, Orczy Lőrinc vendéglős, Lemberkovics Jenő százados, Dobsa László zászlós, Ferry és Borhy csendőralezredesek, Szöcs András színész és mások haltak vértanúhalált.

És ki tudja, még hányan pusztultak volna el, ha Romanelli alezredes, a budapesti olasz katonai misszió vezetője rá nem parancsol Kun Bélára. Így is sok keresztény magyar embert vesztett el a porig alázott magyarság!

Az ellenforradalmakat sikerült Kun Bélának vérbe fojtani. Nem hoztak semmi eredményt. Legföljebb a külföld láthatta belőlük, hogy a tiszta magyarság nem ért egyet a

zsidó banditákkal. A június 24-iki ellenforradalom, az aradi, később a szegedi ellenforradalmi kormány állandó tiltakozás volt Kun Béla és cimborái garázdálkodásai ellen.

Egyetlen ellenforradalom sikerült, ami a Peidl-féle szociáldemokrata kommunista kormány megbuktatására szervezkedett.

A Peidl-féle kormány olyan csöbörből vödörbe való jutást jelentett. Amiért is az ellenforradalom gyorsan szervezkedett. Augusztus 6-án este az ellenforradalmárok lemondásra kényszerítették az együttülő minisztertanácsot és még azon éjszaka folyamán József királyi herceg, akit az ellenforradalmárok Alcsuthról hívtak meg a válság megoldására és Friedrich István két órás tárgyalás után megegyezett az antant-missziókkal egy új kormányalakulás támogatására nézve.

Másnap, augusztus 7-én, József királyi herceg kiáltványt intézett a magyar nemzethez, melyben bejelenti, hogy az antant itt levő hatóságaival történt tárgyalásai után megbízza

a magyar miniszterelnökség és kereskedelmi minisztérium ideiglenes vezetésével Friedrich István nyugalmazott hadügyi államtitkárt,

a magyar belügyminisztérium ideiglenes vezetésével Samassa Adolf miniszteri tanácsost,

a külügyminisztérium ideiglenes vezetésével Táncos Gábor tábornokot,

a vallás- és közoktatásügyi minisztérium ideiglenes vezetésével Imre Sándor dr. államtitkárt,

a hadügyminisztérium ideiglenes vezetésével Schnetzer Ferenc tábornokot,

a pénzügyminisztérium ideiglenes vezetésével Grün János dr. államtitkárt,

a népegészségügyi minisztérium ideiglenes vezetésével Csilléry András dr. orvost,

az élelmezésügyi miniszt. betöltetlen,

a nemzeti kisebbségek minisztériumának ideiglenes vezetésével Bleyer Jakab dr. egyetemi tanárt,

az igazságügyi minisztérium ideiglenes vezetésével Szász Béla dr. államtitkárt és

a földművelésügyi minisztérium ideiglenes vezetésével Győry Loránt dr. államtitkárt.

A proklamáció és az új minisztérium a keresztény magyarság lelkéből nagy örömet váltott ki. Végét jelentette ez a zsidó elnyomatásnak, kezdetét egy új, szebb magyar jövőnek.

De a magyarság örömébe sietett újra örömet vegyíteni a zsidóság. Megindult az intrikálás és megmozdított mindent a hatalmát veszített zsidóság, hogy újra „úr” lehessen, ha már „elvtárs” nem lehet ebben a boldogtalan hazában.

József királyi herceg augusztus 23-án kénytelen volt lemondani kormányzói tisztéről. Vele együtt lemondott a kormány is.

A kormányválság augusztus 27-én este ért véget. Friedrich István elnökletével új kormány alakult az egyes társadalmi osztályok és foglalkozási ágak hivatott képviselőiből.

A keresztény nemzeti kormány a következőképpen alakult meg:

Elnök és belügy: Friedrich István iparos.

Külügy: kijelölve a távollevő Csáky Imre gróf diplomáciai tisztviselő.

Belügyi államtitkár: Beniczky Ödön volt tisztviselő.

Földművelésügy: Rubinek Gyula, az Országos Magyar Gazd. Egyesület igazgatója.

Kereskedelemügy: Heinrich Ferenc kereskedő.

Pénzügy: Grün János tisztviselő.

Hadügy: Schnetzer Ferenc tábornok.

Közélelmezés: Ereky Károly mérnök, kereskedő.

Vallás- és közoktatás: Huszár Károly tanító; államtitkár: Pekár Gyula író.

Igazságügy: Balogh György bíró.

Nemzeti kisebbségek minisztere: Bleyer Jakab egyetemi tanár.

Népegészségügy: Csilléry András orvos.

Propaganda-ügyek minisztere: Haller István publicista.

Kisgazdák minisztere: sokorópátkai Szabó István földműves.

Ipari munkások minisztere: Oláh Dániel vasmunkás.

Ugyanekkor hatalmas, mélyen zengő hangja támadt Magyarországon lelke megnyilatkozásának: megmozdult az egész ország, a magyar nép odaállt Friedrich István mellé és a táviratok ezrével, a küldöttségek százaival követelte, hogy Magyarországon csak nemzeti és keresztény kormány legyen. Kijelentette a vidék, hogy inkább elszakad a fővárostól, de nem tűr meg semmiféle zsidó-szociáldemokratát a kormányon.

És a zsidóság?

A zsidóság pedig kitűzte a nemzeti színű szalagot és minden eszközt és módot felhasznált a „bűdös keresztények” ellen. Téglával verik a mellüket, hogy ők, csakis ők menthetik meg az országot, mert csak ők az igazi, önzetlen hazafiak... De a magyarság, amely végre megismerte a „liberális” új magyarokat, nem kér belőlük. A vidék bizonyára nem. A főváros?... Hát az ő baja lesz, mert szemben találja az öntudatra ébredt vidéki tiszta magyarságot. A kommunizmus pedig fényesen megmutatta, mit jelent ez a szemben való találkozás: koplalást, éhséget és - férfias leszámolást.